

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WSOY

NELJÄ

Murha menneisyydestä

ASKELTA

True crime -toimittaja

MURHAAN

Tappavan hyvä tarina

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE -KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManusin kirjoja

Yksi meistä valehtelee

Yksi meistä on seuraava

Kaksi voi säilyttää salaisuuden

Kolme pahan perii

Neljä askelta murhaan

Karen M. McManus

NELJÄ ASKELTA
MURHAAN

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Nothing More to Tell

TEXT COPYRIGHT © 2022 KAREN M. MCMANUS, LCC
SUOMENKIELINEN LAITOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2023
ALL RIGHTS RESERVED.

ISBN 978-951-0-49100-3
PAINETTU EU:SSA

Rolle ja Allisonille

ENSIMMÄINEN LUKU

BRYNN

»Onko sinulla lempparirikosta?»

Tilavassa vastaanottoaulassa vieressäni istuva tyttö esittää kysymyksensä niin hilpeästi ja leveästi hymyillen, etten ole uskoa korviani. »Lempparimitä?» kysyn.

»Rikosta», hän sanoo yhä hymyillen.

Okei. En kuullut väärin. »Noin niin kuin yleisesti ottaen vai –» aloitan varovasti.

»Ohjelmasta», tyttö vastaa. Hänen ääneensä on hiipinyt kärsimätön sävy. Syystäkin. Olisihan minun pitänyt tajuta, mitä hän tarkoittaa. Me nimittäin istumme keskellä *Motiven* toimintiloja.

Yritän toeta. »Ai niin, tietenkin. Vaikea valinta. Ne ovat kaikki niin...» Mikä mahtaa olla oikea sana tässä yhteydessä? »Kiehtovia.»

»Minulla on pakkomielle Stornyn tapaukseen», tyttö sanoo, ja bäm – siitä se lähtee. Hän muistaa vaikuttavan paljon yksityiskohtia jaksosta, joka näytettiin yli vuosi sitten. Hänen täytyy olla todellinen *Motive*-asiantuntija, kun taas minä hurahdin journalismin true crime -haaraan vasta hiljattain. Jos totta puhutaan, en edes odottanut pääseväni haastatteluun hakiesani tätä harjoittelupaikkaa. Hakemukseni oli... vähintäänkin epäsovinnainen.

Mutta hätä ei lue lakia ja sitä rataa.

Alle kaksi kuukautta sitten, lukion viimeisen vuoden loka-kuussa, elämäni oli täydellisesti raiteillaan. Asuin Chicagossa, toimin koululehden päätoimittajana ja olin hakenut varhais-haussa unelmieni yliopistoon, Northwesterniin. Kaksi parasta ystävääni aikoivat hekin jäädä kotikonnuille, joten haaveksimme jo kimppakämpästä. Ja sitten: katastrofi toisensa jälkeen. Sain potkut lehdestä, päädyin pelkälle varasijalle Northwesterniin ja kaiken huipuksi vanhempani ilmoittivat minulle, että isä siirrettäisiin takaisin yhtiön päämajaan.

Mikä tarkoitti sitä, että palaisimme kotikaupunkiini Stur-gisiin, Massachusettsin osavaltioon, ja muuttaisimme taloon, jota vanhempani olivat vuokranneet Nick-sedälleni lähtöemme jälkeen. »Pääsemme aloittamaan puhtaalta pöydältä», äiti sanoi unohtaen kätevästi sen, miten epätoivoisesti olin halunnut pois Sturgisista neljä vuotta sitten.

Siitä lähtien olen yrittänyt parhaan kykyni mukaan löytää jonkin harjoittelupaikan, joka saisi Northwesternin harkitsemaan hakemustani uudestaan. Ensimmäiset kuusi hylkäävää päätöstä tulivat lyhyiden, persoonattomien vakiokirjeiden muodossa. Kenelläkään ei ollut rohkeutta sanoa sitä suoraan päin naamaa: *Hyvä neiti Gallagher, koska katsotuin artikkelisi koululehden päätoimittajuutesi aikana oli kokoelma peniskuvia, emme ikävä kyllä pidä sinua soveliaana tehtävään.*

Tehdään se heti kättelyssä selväksi: en sen enempää ottanut kuin postannutkaan niitä dick piccejä. Satun vain olemaan se luuseri, joka jätti toimituksen oven lukitsematta ja unohti kirjautua ulos pääläppäritiltä. Sillä ei tosin ole mitään väliä, koska minut oli merkitty kirjoittajaksi juttuun, josta otettiin tuhansia kuvakaappauksia ja joka päättyi lopulta BuzzFeediin otsikolla **KOULUSKANDAALI CHICAGOSSA: PIRULLINEN PRÄNKKI VAI PUHDASTA PORNOA?**

Molempia, ilman muuta. Seitsemännennen kohteliaan torjunnan jälkeen mieleeni juolahti, että kun jokin edellä mainitun

kaltainen juttu putkahtaa ensimmäisenä näkyviin Google-haussa, sitä ei kannata ryhtyä piilottelemaan. Niinpä *Motiveen* hakiessani kokeilin toisenlaista taktiikkaa.

Vieressäni istuva tyttö on juuri saanut päätökseen vaikuttavan syvällisen analyysin Stornyn perheen saagasta. »Missä yliopistossa sinä opiskelet?» hän kysyy. Hänellä on söpö prätkärotsi, kuviollinen t-paita ja mustat farkut, ja minua lohduttaa ajatus siitä, että olemme pukeutuneet jokseenkin samalla tavoin. »Opiskelen tokaa vuotta Emersonissa, pääaineena mediataide ja sivuaineena journalismi. Ajattelin tosin vaihtaa päittäin.»

»Minä olen vielä lukiossa», sanon.

»Oikeasti?» Tytön silmät suurenevat. »Vau, en edes tiennyt, että tämä harjoittelupaikka on avoinna lukiolaisille.»

»Kyllä se minuakin hämmästytti», sanon.

Motive ei ollut sillä listalla, jolle olin entisen opinto-ohjaajani avustuksella koonnut harjoittelupaikkoja. Neljätoistavuotias siskoni Ellie ja minä törmäsimme siihen selatessamme Boston.comia. Ennen Google-hakua en edes tiennyt, että sarjan juontaja Carly Diaz oli muuttanut viime kesänä New Yorkista Bostoniin voidakseen asua lähempänä sairasta vanhempaansa. *Motive* ei ole mikään supertunnettu true crime -ohjelma, mutta se on terävästi toimitettu ja hyvässä nousussa. Juuri nyt sitä esitetään vain pienellä kaapelikanavalla, mutta huhujen mukaan jokin isoista toimijoista saattaa hyvinkin napata sen ohjelmistoonsa.

Boston.comin artikkelin otsikkona oli CARLY DIAZ LAATII JA RIKKOO OMAT SÄÄNTÖNSÄ, ja kuvassa Carly seisoo kädet puuskassa kirkkaanpinkki trenssi päällään keskellä Newbury Streetiä. Hän ei näyttänyt sellaiselta tyypiltä, joka tuomitsee ihmisen julkisen vastoinikäymisen perusteella; enemmänkin hän näytti tyypiltä, joka odottaa vastoinikäymisen kohteen kääntävän kyseisen vastoinikäymisen omaksi edukseen.

»Sinä siis teet hommia teidän koululehdelle?» tyttö kysyy.

Väännä nyt vielä veistä haavassa, Emersonin Tyttö. »En tällä hetkellä.»

»Et vai?» Tyttö kurtistaa kulmiaan. »Miten sinä sitten –»

»Brynn Gallagher?» vastaanottovirkailija huikkaa. »Carly ottaa sinut nyt vastaan.»

»Carly?» Emersonin Tytön silmät suurenevat, kun kompu-roin pystyy. »Vau. En tiennyt, että hän hoitaa haastattelut itse.»

»Nyt sitä mennään», sanon. Yhtäkkiä Emersonin Tyttö ja hänen loputtomat kysymyksensä tuntuvat turvasatamalta, ja hymyilen hänelle kuin vanhalle ystävälle heilauttaessani lähetinlaukun olkani yli. »Toivota onnea.»

Hän näyttää minulle peukkua. »Ilman muuta.»

Seuraan vastaanottovirkailijaa lyhyttä, kapeaa käytävää pitkin suureen neuvotteluhuoneeseen, jonka katosta lattiaan ulottuvat ikkunat antava Back Bay -lahdelle. En tosin voi keskittyä maisemiin, sillä Carly Diaz nousee tuolistaan pöydän päästä, väläyttää minulle megawattihymynsä ja ojentaa kättään. »Tervetuloa, Brynn», hän sanoo.

Olen niin hermona, että melkein sanon *Ei kestä*, mutta onnistun estämään itseäni juuri ajoissa. »Kiitos», sanon ja tartun hänen käteensä. »On niin mukava tavata sinut.» Mieleeni juolahtaa termi *elämää suurempi*, vaikka ilman kymmenen sentin korkkareitaan Carly olisikin pikkuruinen. Mutta hän suorastaan säteilee energiaa, ihan kuin hänet olisi valaistu sisältä käsin. Hänen tukkansa on mahdollottoman paksu ja kiiltävä, meikki on moitteeton ja hänellä on niin simppli mutta samalla elegantti mekko, että minun tekee oitis mieli viskata koko vaatekaappini sisältö mäkeen ja aloittaa alusta.

»Ole hyvä ja istu», Carly sanoo ja asettuu takaisin tuoliinsa vastaanottovirkailijan pujahtaessa käytävälle. »Ja ota ihmeessä juotavaa, jos maistuu.»

Edessämme on juomalaseja ja niiden keskellä kannu, joka on ääriään myöten täynnä vettä ja jääpaloja. Puntaroin hienoista janoani vasten sitä varsin vahvaa todennäköisyyttä, että

kaadan kannun sisällön päälleni tai, mikä hirveämpää, Carlyn vieressä lepäävälle läppärille. »Ei kiitos, näin on hyvä.»

Carly ristii kädet eteensä enkä voi olla huomaamatta rohkeasti muotoiltuja, ylellisiä kultasormuksia, joita on melkein joka sormessa. Täydellisesti muotoilluissa, lyhyissä kynsissä hehkuu tummanpunainen lakka. »Hyvä on», hän sanoo ja virnistää hiukan. »Tiedät varmaan, miksi olet täällä.»

»Haastattelussa?» kysyn toiveikkaasti.

»Nimenomaan.» Virne levenee. »Saimme melkein viisisataa hakemusta tähän harjoittelupaikkaan. Lähinnä paikallisista collegeista ja jatko-opiskelijoilta, mutta muutama hakija oli valmis vaihtamaan paikkakuntaakin.» Mielialani laskee Carlyn lisätessä: »On vaikea erottua joukosta, kun kilpailua on niin paljon. Pakko kuitenkin myöntää, etten ole koskaan törmännyt aivan sellaiseen hakemukseen kuin sinulla. Lindzi, eräs tuottajistani, näki sen ensimmäiseksi ja välitti saman tien minulle.»

Carly painaa näppäintä, kääntää läppärin näytön kohti minua, ja – siinä se on. Meilini kaikkine kuusine sanoineen. *Ei ihan paras aikaansaannokseni*, kirjoitin ja liitin linkin Buzz-Feedin kikkelikuvajuttuun. *Kiitos ajastanne*.

Poskeni alkavat hehkua, kun Carly sanoo: »Onnistuit aiheuttamaan meililläsi parikin kiintoisaa asiaa. Ensinnäkin sait minut nauramaan. Ääneen, kun klikkasin linkkiä. Sen jälkeen ryhdyin etsimään kirjoittamiasi juttuja, koska et ollut vaivautunut liittämään yhtäkään. Käytin viisitoista minuuttia erittäin kiireisestä päivästä etsiäkseni tietoa sinusta.» Hän nojautuu taaksepäin tuolissaan sormet tornina leuan alla, tummat silmät omiini porautuen. »Niin ei ole käynyt koskaan ennen.»

Tekee mieli hymyillä, mutten ole varma, kehuuko hän minua. »Toivoin, että arvostaisitte rehellisyyttä», kiertelen. »Ja, tuota, lyhytsanaisuutta.»

»Riskiveto», Carly sanoo. »Mutta rohkea, ja arvostan sitä. Paska juttu muuten, että sait sen takia potkut. Onko sinulla mitään käsitystä, kuka ne kuvat postasi?»

»Tiedän tarkalleen, kuka se oli», sanon ja ristin kädet tiukasti rinnalleni. Olin työstänyt uutta juttua muutamasta osavaltion mestaruuden saavuttaneen korisjengimme jäsenestä, joiden oli huhuttu osallistuneen arvosanojen paranteluun. Joukkueen kapteeni, älykääpiö nimeltä Jason Pruitt, saartoi minut lokerolleni äikäntunnin jälkeen ja lausui ne ainoat kaksi sanaa, jotka hän on koskaan minulle sanonut: *Anna olla*. En antanut, ja viikkoa myöhemmin peniskuvat ilmestyivät nettiin, melkeinpä täsmälleen samaan aikaan kuin korisharkat oli merkitty päättyviksi. »Jätkä kuitenkin kiisti kaiken, enkä pystynyt todistamaan mitään.»

»Olen pahoillani», Carly sanoo. »Olisit ansainnut enemmän tukea. Ja työsi on erinomaista.» Jäykkä asentoni rentoutuu hiukan ja melkein jopa hymyilen, koska tämän sujuu paljon odotettua paremmin, mutta sitten Carly lisää: »En tosin ollut ajatellut palkata lukiolaista.»

»Työnkuvassa ei sanottu, että pitää olla collegessa», huomautan.

»Se oli kömmähdys», Carly sanoo.

Lannistun, mutta vain hetkeksi. Hän ei olisi pyytänyt minua tänne, ellei ainakin harkitsisi kyseisen vaatimuksen höllentämistä. »Teen tuplasti enemmän töitä kuin yksikään korkeakouluopiskelija», lupaan. »Voin tulla toimistolle aina, kun en ole koululla, mukaan lukien illat ja viikonloput.» *Minulla ei nimittäin ole täällä minkäänlaista elämää*, miltei lisään, mutta Carlyn ei tarvitse tietää sitä. »Tiedän, etten ole haastatellutasi kokenein, mutta olen pyrkinyt toimittajaksi yläkoulusta alkaen. En ole koskaan halunnut tehdä mitään muuta.»

»Miksikä näin?» Carly kysyy.

Koska se on ainoa asia, missä olen koskaan ollut hyvä.

Satun kuulumaan perheeseen, jonka jäsenet ovat luontaisesti lahjakkaita. Isä on ihan mahtava tutkija, äiti palkittu lastenkirjojen kuvittaja ja Ellie on käytännössä huilun ihmelapsi. He ovat kaikki tienneet melko lailla syntymästään lähtien, mitä

haluavat työkseen tehdä. Minä haahuilin ison osan lapsuudestani yrittäen löytää *juttuni* – sen kyvyn, joka määritteli minut – peläten salaa, että osoittautuisin uudeksi Nick-sedäksi. »Hän vain ei tiedä mitä elämältään haluaa», isä huokasi aina, kun hänen nuorempi puoliveljensä vaihtoi jälleen kerran pääainetta. »Ei ole koskaan tiennyt.»

Sellainen tuntui pahimmalta mahdolliselta kohtalolta Gallagherin suvun jäsenelle: ettei tiedä, mitä haluaa elämältään. Niin paljon kuin Nickiä rakastinkin, en halunnut perheen kakkoslapsuudeksi. Tunsin siksi suurta huojennusta, kun kasiluokalla äidinkielenopettaja kehui kirjoitustaitojani. »Sinun pitäisi mennä koululehteen», hän ehdotti. Minä menin, ja ensimmäistä kertaa elämässäni huomasin tekeväni jotain, mikä tuli minulta luonnostaan. Se on määritelty identiteettiäni siitä lähtien – »Brynnistä tulee vielä jonain päivänä CNN:n uutisankkuri», vanhempani tapaavat mieluusti sanoa – ja oli pelottavaa menettää se kaikki viime syksynä. Nähdä asia, jonka eteen olin työskennellyt niin ankarasti ja josta olin ollut niin ylpeä, latistettuna pelkäksi vitsiksi.

En kylläkään tiedä miten tiivistäisin sen haastattelutilanteeseen soveltuvaksi iskulauseeksi. »Koska jokaisella tarinalla voi muuttaa maailmaa ja antaa äänen niille ihmisille, jotka eivät saa omaa ääntään kuuluviin», sanon sen sijaan.

»Mainiosti todettu», Carly sanoo kohteliaasti. Hän näyttää ensimmäistä kertaa haastattelun aikana hivenen kyllästyneeltä, ja minä lehaudan punaiseksi. Annoin omasta mielestäni turvallisen vastauksen, mutta Carlyn kaltaisen henkilön ollessa kyseessä valinta oli todennäköisesti virhe. Hän ei pyytänyt minua haastatteluun siksi, että hakemukseni oli *turvallinen*. »Tajuat varmaan, että me emme ole *New York Times*? True crime on hyvin erikoistunut alalaji, ja ellet suhtaudu siihen intohimoisesti –»

»Suhtaudun minä.» Otan tietoisien riskien keskeyttäessäni hänet, mutten voi antaa hänen vähätellä minua. Mitä enemmän *Motivea* tutkin, sitä enemmän tajusin tarvitsevani juuri

tällaisen tilaisuuden – tilaisuuden, josta olisi minulle muutakin hyötyä kuin vain rastin ruutuun saaminen collegehakemuksiini. »Juuri siitä halusinkin puhua kanssanne. Olen tehnyt kaikkia asioita, jotka työnkuvauksessa mainittiin – sosiaalista mediaa, toimitustyötä, faktojen tarkistusta ja niin edelleen. Voin näyttää teille ihan oikean ansioluettelon ja suosituksia-kin. Mutta mikäli teitä kiinnostaa, minulla on myös juttuideoita.»

»Niinkö?» Carly kysyy.

»Joo.» Kaivelen lähettilaukkuani ja otan esiin kansion, jonka valmistelin huolellisesti tätä haastattelua varten. »Ratkaisematon murha kotikaupungistani.»

Carly kohottaa kulmakarvojaan. »Pidätkö sinä minulle myyntipuhetta? Kesken työhaastattelun?»

Jähmetyn kansio puolittain auki kykenemättä päättämään hänen äänensävyistään, onko hän vaikuttanut, huvittunut vai ärtynyt. »Kyllä pidän», myönnän. »Onko se ookoo?»

»Kaikin mokomin», Carly sanoo, ja hänen suupielensä nytkähtävät. »Jatka.»

Huvittunut. Voisi olla pahemminkin.

Etsimäni leike on päällimmäisenä. *Sturgis Timesissa* julkaistu kuva, jonka otsikkona on *Saint Ambrosen oppilaat Brynn Gallagher ja Noah Talbot voittavat osavaltion kahdeksaluokkalaisten kirjoituskilpailun*. Kolmetoistavuotias minä seisoo leveä hymy huulillaan kahden muun ihmisen välissä ja kohottaa kaulassaan roikkuvaa olympialaistyylistä mitalia.

»Oih, onpa söpö kuva», Carly sanoo. »Onneksi olkoon.»

»Kiitos, mutta en säilyttänyt tätä saamani palkinnon takia. Säilytin sen hänen takiaan.» Napautan kuvassa näkyvää miestä – nuorta, komeaa ja hymyileväistä. Hän pursuaa energiaa jopa kaksiolotteisessa valokuvamuodossa. »Hän oli äidinkielenopettajani William Larkin. Hän opetti ensimmäistä vuottaan Saint Ambrossessa, ja juuri hän vaati minua osallistumaan kirjoituskilpailuun. Hän myös kannusti minua kirjoittamaan koululehteen.»

Kurkkuani kuristaa, ja kuulen Larkinin äänen mielessäni, yhtä kirkkaana kuin neljä vuotta sitten. *Sinulla on lahja*, hän sanoi, enkä usko hänen koskaan ymmärtäneen, miten paljon nuo sanat minulle merkitsivät. En koskaan kertonut hänelle, ja kadun sitä varmasti loppuikäni. »Hän yritti jatkuvasti saada opiskelijat hyödyntämään potentiaaliaan», sanon. »Tai löytämään sen, jos he luulivat, ettei heillä ollut kykyjä.»

Nostan katseeni varmistaakseni, että minulla on Carlyn täysi huomio. »Kaksi kuukautta tämän kuvan ottamisen jälkeen William Larkin oli kuollut. Joku surmasi hänet kivellä metsässä Saint Ambrosen takana. Kolme luokkatoveriani löysi ruumiin.» Tällä kertaa napautan kuvassa näkyvää poikaa, jonka kaulassa roikkuu samanlainen mitali kuin minulla. »Hän mukaan lukien.»

TOINEN LUKU

BRYNN

Pidän tauon, jotta Carly ehtii sulatella sanojani, ja tuijotan opettaja Larkinin kuvaa. Hänellä on yllään tunnusomainen sitruunasolmionsa, jonka kirkkaat värit mustavalkoformaatti vaimentaa. Kysyin häneltä kerran, miksi hän tykkäsi siitä solmiosta niin kovasti, ja hän sanoi, että se toi hänen mieleensä hänen lempimottonsa: *Kun elämä tarjoaa sitruunoita, leivo sitruunakakkua*. »Ei se noin mene», sanoin hänelle riemuiten salaa siitä, että tiesin enemmän kuin opettaja. »Siinä sanotaan, että 'valmista *sitruunalimsaa*'.

»Niinpä, mutta minä inhoan sitruunalimsaa», hän sanoi ja kohautti hartioitaan. »Ja kakkua minä rakastan.»

Carly ristii säärensä ja naputtelee hetken kengänkärkeään vasten pöydänjalkaa. Sitten hän haparoi läppäriään. »Sanoitko, ettei rikosta ole ratkaistu?»

Kiinnostuksenosoitus saa pulssini kiihtymään. »Käytännössä ei.»

Hän kohottaa kulmakarvojaan. »Yleensä vastaus on kyllä tai ei.»

»No, teorian mukaan hänet tappoi kulkuri», selitän. »Keskustan liepeillä oli alkanut pari viikkoa ennen Larkinin kuolemaa hengailia joku mies, jolla oli tapana kiroilla ja karjua ihmisille. Yhtenä päivänä hän tuli Saint Ambroseen ja alkoi kirkua opis-

kelijoille välkällä, joten Larkin soitti poliiseille, jotka pidättivät hänet. Hän oli pari päivää putkassa, ja Larkin kuoli melkein heti sen jälkeen, kun hänet oli päästetty pois.» Silottelen lehti-leikkkeen rypistynyttä reunaa. »Tyyppe katosi sen jälkeen, joten jengi uskoo, että hän tappoi Larkinin kostoksi ja otti hatkat.»

»No, se on siisti ratkaisu», Carly sanoo. »Mutta sinä et usko sitä?»

»Uskoin minä ennen», myönnän. Kun olin kahdeksannella luokalla, se kävi järkeen tavalla, jota silloin kaipasin. Ajatus kaupungissa viivähtäneestä väkivaltaisesta muukalaisesta oli oudosti melkein pä lohduttava, sillä se tarkoitti, että vaara oli poissa. Ja että vaaraa emme edustaneet *me* – minun kaupunkini, naapurini, ihmiset, jotka olin tuntenut suurimman osan elämäni. Ajattelin vuosien varrella Larkinin kuolemaa paljonkin, mutta jostain syystä en koskaan tarkastellut sitä journalistin silmin ennen kuin urakoin kokonaisen kauden verran *Motivea* haastatteluun valmistautuessani. Kun katsoin Carlyn järjestelmällisesti murtavan hataria alibeja ja puolivillaisia teorioita, en voinut olla miettimättä, ettei *kukaan koskaan tehnyt tätä Larkinille*.

Ja sitten mieleeni juolahti, vihdoinkin, että minä voisin.

»Olen kuitenkin miettinyt hänen kuolemaansa aika lailla sen jälkeen, kun muutin takaisin Sturgisiin», jatkan. »Ja ratkaisu tuntuu liian... no, kuten juuri sanoit. Näppärältä.»

»Niinpä.» Carly on hetken hiljaa ja naputtelee näppäimistöään. »Media ei ole käsitellyt tätä juuri lainkaan. Pelkäävät teidän paikallislehtenne, ja pari pikku mainintaa *Boston Globessa*. Viimeinen juttu on toukokuulta muutama viikko hänen kuolemansa jälkeen.» Hän siristää silmiään ja lukee näyttöltä: »Opettajan kuolema ravistelee tiivistä kouluyhteisöä.' Sitä ei edes kutsuta murhaksi.»

Ystävänä ja minä olimme niihin aikoihin pyöritelleet silmiämme *tiivuille yhteisölle*, vaikka Saint Ambrosen motto onkin kirjaimellisesti *Vahvemmat yhdessä*. Saint Ambrosea

käydään eskarista lukion loppuun, joten teoriassa opiskelijat voivat olla *vahvempia yhdessä* aina collegeen saakka.

Saint Ambrose on todella omalaatuinen yksityiskoulu: opetuksesta veloitetaan kymmeniätuhansia dollareita, mutta opinahjo sijaitsee rähjäisessä, epäohdokkaassa Sturgisin kaupungissa. Jokainen paikallinen fiksu lapsi jättää hakemuksen siinä toivossa, että olisi oikeutettu opinnot kattavaan stipendiin ja pystyisi siten välttämään Sturgisin oman, varsin matalalle ränkätyn julkisen koulun. Saint Ambrose ei kuitenkaan ole riittävän arvovaltainen niille ihmisille, joilla on varaa valita yksityiskoulujen joukosta, joten maksavat opiskelijat tuppaavat olemaan jokseenkin keskinkertaisia. Tämä puolestaan luo »on varaa/ei ole varaa» -tyyppisen kuilun, jota ainakaan minun aikoinani kovin moni nuori ei pystynyt ylittämään.

Yläkoulussa, ennen kuin isä sai duunipaikalla ylennyksen, jonka myötä muutimme Chicagoon, Ellie ja minä olimme stipendiopiskelijoita. Nyt meillä on varaa opetukseen, eivätkä vanhempani ottaneet kuuleviin korviinsakaan, että olisimme menneet Sturgisin lukioon. Niinpä me suuntaamme parin viikon päästä takaisin Ambrose High'hin. *Vahvemmat yhdessä*.

»Joo, ei siitä koskaan puhuttu missään muualla. En oikein tiedä miksi», sanon.

Carly tuijottaa yhä näyttöään. »En minäkään. Tämähän on ihan parasta true crime -herkkua. Pramea yksityiskoulu, komea nuori opettaja, joka murhataan ja jonka ruumiin löytää kolmen rikkaan nuoren porukka?» Hän naputtelee *Sturgis Timesin* kuvan reunaan. »Ja heidän joukossaan sinun kamusi – mikä hänen nimensä olikaan? Noah Talbot?»

»Tripp», sanon. »Häntä kutsutaan 'Trippiksi'. Eikä hän ole rikas.» *Tai minun kamuni*.

Carly räpyttää silmiään. »Väitkö, ettei Tripp Talbot -nimen jätkä ole rikas?»

»Nimi tulee siitä, että hän on perheensä kolmas Noah», selitän. »Hänen isänsä on Junior, ja hän on Tripp. Hän on niin kuin

'tripla'? Hän on stipendioppilas, niin kuin minäkin ennen.»

»Entä nämä muut?» Carlyn katse palaa näytölle ja hän selaa alaspäin. »En näe nimiä, mikä ei kyllä heidän ikänsä huomioon ottaen yllätä lainkaan.»

»Shane Delgado ja Charlotte Holbrook», sanon.

»Olivatko hekin stipendioppilaita?»

»Eivät todellakaan. Shane on todennäköisesti Saint Ambrosen rikkain oppilas», sanon. Neljännellä luokalla, kun laadimme sukupuita, Shane kertoi, että hänen vanhempansa olivat adoptoineet hänet sijaishuollon kautta sen jälkeen, kun hänet oli taaperoiässä otettu huostaan. Yritin kuvitella, millaista sen oli täytynyt olla – siirtyä epävarmuuden täyttämästä elämästä totaaliseen ylellisyyteen. Shane tosin oli niin nuori, ettei hän varmaankaan edes muista. »Ja Charlotte on...»

En ole varma, miten parhaiten kuvailisin Charlottea. Varakas, ilman muuta, ja melkeinpä järkyttävän kaunis kolmetoista-vuotiaaksi tytöksi. Vahvin Charlottea koskeva muistoni on kuitenkin se, miten hulluna hän oli Shaneen, joka ei tuntunut koskaan kiinnostävän häneen minkäänlaista huomiota. Se ei tunnu oikeanlaiselta yksityiskohdalta kerrottavaksi, joten tyydyn sanomaan: »Rikas hänkin.»

»Mikä heidän tarinansa on?» Carly kysyy. »Näiden kolmen nuoren. Miksi he olivat sinä päivänä metsässä?»

»He keräsivät lehtiä luonnontiedeprojektiin», sanon. »Tripp oli Shanen pari, ja Charlotte... Charlotte käytännössä meni kaikkialle, minne Shanekin meni.»

»Kuka oli Charlotten pari?» Carly kysyy.

»Minä», sanon.

»Sinä?» Hänen silmänsä suurenevat. »Mutta ethän sinä ollut heidän kanssaan?» Pudistan päätäni, ja Carly kysyy: »Mikset?»

»Minulla oli kiireitä.» Katseeni harhailee kuvaan ja 13-vuotiaaseen Trippiin: pelkkiä honteloita raajoja, hammasrautoja ja liian lyhyttä vaaleaa tukkaa. Kun sain kuulla, että muuttaisin takaisin Sturgisiin, uteliaisuus otti minusta vallan. Etsin hänet

sosiaalisesta mediasta ja järkytyin huomattessani, että hän oli kokenut eppisen muodonmuutoksen sitten viime näkemän. Hän on pitkä ja leveäharteinen, ja entisaikojen kestopiiri on nyt pitempi, hurmaava liehutukka, joka kehystää kirkkaansinisiä silmiä, hänen hienointa piirrettään. Raudat ovat tiessään, ja hymy on leveä ja itsevarma – ei, *pöyhkeä*, päättelin. Tripp Talbotista tuli epäreilusti ja täysin ansaitsematta hottis, ja mikä pahinta, hän tietää sen. Tämän kaiken lisäsin listaani syistä, joiden vuoksi minun kannattaa olla pitämättä hänestä.

»Liian kiire suorittaa kouluprojektia?» Carly kysyy.

»Viimeistelin juttua koulun lehteen», sanon.

Se on totta: niihin aikoihin minä viimeistelin juttuja *aina Saint Ambrose Sentinelistä*, yläkoulun lehdestämme, oli tullut koko elämäni, ja työskentelin toimituksessa useimpina iltapäivinä. Olisin kyllä siitä huolimatta voinut etsiä aikaa lehdenkeruuretkelle. Mutten etsinyt, koska tiesin, että Tripp olisi siellä.

Me olimme ennen ystäviä: itse asiassa me vietimme kutosena ja kasin välissä niin paljon aikaa toistemme luona, että Trippin isä vitsaili adoptoivansa minut, ja minun vanhempani ottivat tavaksi hankkia varastoon Trippin lempiherkkuja. Kävimme samoilla kursseilla ja kilvoittelimme ystävällishenkisesti numeroista. Sitten, päivää ennen opettaja Larkinin kuolemaa, Tripp kielsi minua, kovaan ääneen ja koko liikkaryhmän edessä, enää koskaan seuraamasta häntä ja anelemasta häntä ryhtymään poikaystäväkseni. Kun nauroin kuvitellen, että hänen täytyi vitsailla, hän nimitti minua stalkkaajaksi.

Jopa nyt muisto tuosta nöyryytyksestä saa kylmät väreet kulkemaan ihollani. Muistan, miten hirveältä luokkakaverien hörähtely tuntui valmentaja Ramirezin yrittäessä laukaista tilannetta. Ja pahinta oli, ettei minulla ollut aavistustakaan, miksi Tripp oli sanonut niin. Olin ollut hänen luonaan edellisenä päivänä tekemässä läksyjä, ja meillä oli ollut tosi mukavaa. En ollut sanonut tai tehnyt mitään, minkä hän olisi voinut

käsittää väärin. Enkä minä ollut flirttaillut hänen kanssaan, koskaan. Moinen ei ollut edes juolahtanut mieleeni.

Kun Charlotte, Shane ja Tripp löysivät Larkinin, kolmikokon ylle lankesi outo hohde – oli kuin he olisivat sinä päivänä metsässä ikääntyneet kymmenen vuotta ja tiesivät nyt asioita, joita me muut emme mitenkään voisi ymmärtää. Tripp, joka ei aiemmin ollut missään tekemisissä Shanen ja Charlotten kanssa, imeytyi nyt heidän porukkaansa kuin ei olisi koskaan muualle kuulunutkaan. En enää ikinä sanonut hänelle sanaakaan. Ihmisillä oli tapana pyöritellä silmiään, jos edes vilkaisin hänen suuntaansa, ikään kuin väitetty ihastumiseni olisi entistäkin sääliävämpää nyt, kun hänestä oli tullut puolijulkkis. Tunsin suurta huojennusta, kun isän siirto hyväksyttiin kahden kuukauden kuluttua ja me muutimme pois.

En kylläkään aio käydä tätä kaikkea läpi Carlyn kanssa. Mikään ei muistuta räikeämmin siitä, että *on yhä lukiossa*, kuin kaunan kantaminen sellaista poikaa kohtaan, joka on joskus nolannut asianomaisen liikkatunnilla.

»Kiehtovaa ajatella, että miltei todistit murhaa, eikö vain?» Carly tokaisee. Hän tihrustaa läppäriään. »Täällä sanotaan, ettei rikospaikalta löytynyt muita todisteita kuin sen pojan sormenjäljet, joka oli tarttunut murha-aseeseen. Oliko kyseessä Tripp?»

»Ei vaan Shane.»

Carly kohottaa kulmakarvaansa. »Luulivatko ihmiset, että hän oli saattanut tehdä sen?»

»Ei», sanon. Minä en ainakaan kuvitellut niin, ja vaikken olekaan nähnyt Shanea kahdeksannen luokan jälkeen, sitä on yhä vaikea kuvitella. Ei siksi, että Shane oli rikas ja suosittu, vaan koska hän vaikutti aina niin rennolta ja, no, *mutkattomalta*. »Hän oli pelkkä lapsi ja tuli tosi hyvin toimeen Larkinin kanssa. Shanella ei ollut mitään syytä satuttaa häntä.»

Carly tyytyy nyökkäämään kuin kieltäytyen ottamasta kantaa. »Oliko kenelläkään syytä?»

PIDÄ YSTÄVÄT LÄHELLÄSI... JA SALAISUUDET OMINASI.

Neljä vuotta sitten Brynn Gallagherin koulun suosituin opettaja murhattiin. Tapauksen saamasta julkisuudesta huolimatta tekijää ei koskaan löydetty. Nyt Brynn on saanut harjoittelupaikan true crime -podcastin taustatoimittajana, palannut vanhaan kouluunsa ja päättänyt selvittää rikoksen: miksi opettaja Larkin murhattiin? Hän uskoo, että ainakin kolme nuorta, jotka löysivät ruumiin, tietävät asiasta enemmän kuin kertovat.

Pian Brynn huomaa, että tapauksen jäljillä on joku muukin. Joku jolle tärkeintä ei ole totuus vaan raadollinen tarina. Oikea murha voi viedä väärille jäljille...

"Dekkarimestarin tähän mennessä paras kirja"

– KIRKUS REVIEW

	
www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-49100-3